

Juliol 2022

«Només hi ha una cosa necessària» (Lc 10,42)

Jesús va camí de Jerusalem, on la seva missió està a punt d'acomplir-se, i s'atura en un poble a prop de la casa de Marta i Maria. L'evangelista Lluc descriu així l'acollida que les dues germanes van fer a Jesús: Marta, fent el paper tradicional de mestressa de casa, "estava molt atafegada per poder-lo servir"^[1], volent-lo fer sentir ben acollit; mentre que Maria, "assegada als peus de Jesús, escoltava la seva paraula". A l'atenció de Maria s'oposa la inquietud de Marta; i de fet, a les seves queixes per haver-se quedat sola servint, Jesús respon: "Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa." Aquest passatge se situa entre la paràbola del bon samarità –potser la pàgina més profunda referent a la caritat envers el proïsme– i el moment en què Jesús ensenya als deixebles a pregar –sens dubte les paraules més significatives en relació amb Déu-Pare–, la qual cosa representa quasi el punt mig entre l'amor al germà i l'amor a Déu.

«Només hi ha una cosa necessària»

Les protagonistes d'aquest passatge de l'Evangeli són dues dones. El diàleg entre Jesús i Marta ens mostra una relació de confiança entre ells, que permet a Marta queixar-se davant el Mestre. Però quin és el desig de Jesús? El que Ell vol és que Marta no es neguitegi, que surti del paper tradicional assignat a les dones i que també ella es posi a escoltar la seva Paraula com fa Maria, que adopta un paper nou: el de deixeble. Sovint el missatge d'aquest text s'ha reduït a una contraposició entre vida activa i vida contemplativa, com si es tractés de dos enfocaments religiosos alternatius, però tant Marta com Maria estimen Jesús i volen servir-lo. De fet, a l'Evangeli no es diu que la pregària i l'escolta de la Paraula siguin més importants que la caritat; més aviat cal trobar com unir aquests dos amors d'una manera indissoluble. Dos amors, el de Déu i el del proïsme, que no es contraposen, sinó que són complementaris perquè l'Amor és u.

«Només hi ha una cosa necessària»

Llavors només ens queda entendre bé quina és l'única cosa necessària. Per fer-ho, ens hi pot ajudar l'inici de la frase: "Marta, Marta...". En la repetició del nom, que pot semblar l'anunci d'un retret, en realitat es troba la modalitat pròpia de la "crida-vocació". Sembla, per tant, que Jesús crida Marta a una nova manera de relacionar-se, a teixir un lligam que no és el d'una serventa sinó el d'una amiga que entra en una relació profunda amb Ell. Chiara Lubich escriu: "Jesús s'ha valgut d'aquesta circumstància per explicar què és el més necessari en la vida humana. [...] Escoltar la Paraula de Jesús. I per a Lluc, que escriu aquest passatge, escoltar la Paraula significa també viure-la. [...] És això el que has de fer també tu: acollir la Paraula, deixar que faci una transformació en tu. No tan sols això, sinó també restar-hi fidel, guardant-la en el cor perquè model·li la teva vida, com la terra guarda en el seu sí la llavor perquè germini i

doni fruit. Per tant, donar fruits de vida nova, efectes de la Paraula”^[2].

«Només hi ha una cosa necessària»

Qui sap quantes ocasions tenim també nosaltres d'acollir el Mestre en la intimitat de casa nostra, com Marta i Maria, i d'escoltar-lo asseguts als seus peus com a veritables deixebles. Sovint els afanys, les malalties, les obligacions, i fins i tot les alegries i les satisfaccions, ens distreuen en el reguitzell de coses a fer, que no ens deixa prou temps per aturar-nos a reconèixer el Senyor, per escoltar-lo.

Aquesta Paraula és una gran oportunitat per exercitar-nos a escollir la millor part, és a dir, escoltar la seva Paraula per aconseguir la llibertat interior, que ens pot permetre actuar en conseqüència a la nostra vida quotidiana, com a fruit d'una relació d'amor que dona sentit al servei i a l'escolta.

Letizia Magri

^[1] Lc 10,40. El verb *perispáomai* té dos sentits: pot significar “estar completament ocupat, estar fortament sobrecarregat” o bé “estar distret”.

^[2] C. Lubich, Paraula de vida, juliol 1980, en *Palabras de vida*/1, Ciudad Nueva, Madrid 2020, pp. 181-182.